

*Όσο για τὸ «Λίλιον» τοῦ Φραντς Μόλναρ πού εἶναι τὸ μόνο ἀπὸ τὰ ἔργα πού ἔπαιξε ἡ κυρία Ἀλίκη πού ἀξίζει νὰ ἀναφερθῆ κάπως πλατύτερα, πρόκειται γιὰ ἕνα ἀκροβατικὸ μᾶλλον κομμάτι πού δὲν δικαιολογεῖ τὸν θόρυβο πού ἔγινε γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του. Βέβαια, δὲν τοῦ λείπει μιὰ κάποια λυρική ἀτμόσφαιρα, κι' ἀπ' ἄλλη μεριά ὁ Οὔγγρος αὐτὸς κατασκευαστὴς τόσων ἐπιτυχιῶν δὲν μπορεῖ νὰ λεχθῆ πὼς δὲν ξέρει τὴν δουλειά του.

Μὲ τὴν διαφορὰ πὼς αὐτὴ τὴν φορὰ ἐγκαταλείποντας τὰ ἀχνάρια τῆς κλασσικῆς κωμῶδιαις στὴν ὁποία εἶχε ἰαπρέψει, θέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ ὠρισμένα νεώτεριστικά διδάγματα, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τίποτε τὸ σπουδαῖο ἀπεναντίας μάλιστα, ὀλόκληρη ἢ μεταθανάτια σταδιοδρομία τοῦ κακοποιοῦ Λίλιον, αὐτὸ πού θυμίζει τὸ «Στ' ἀνοιχτά» τοῦ Σῶτον Βέυν, εἶναι γεμάτη ἀπὸ φιλοσοφία τῆς δεκάρας καὶ ἀπὸ

κοινότυπα «ἐφέ» πού ὁ θεατὴς ἀσφαλτα τὰ περιμένει. Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ ἔργου ἀποδόθηκε ἐξαιρετικά στὸν κινηματογράφο, ὅπου ἡ ἀνάβασις τοῦ Λίλιον στὸν οὐρανὸ θεωρεῖται πιά σὰν ἕνα κλασσικὸ κομμάτι, τόσο γιὰ τὴ φρεσκάδα τῆς συλλήψεως ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἐπιτυχημένον συνδυασμὸ τῆς τέχνης τῶν «ντεσαίν-ἀνιμέ», μὲ πρωτότυπα κινηματογραφικὰ «τρύκ». Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πρέπει νὰ παρατηρήσουμε πὼς ἀγνωστο γιὰτί, ὅταν προεβλήθη ἐδῶ ἡ ταινία, ὀλόκληρη ἡ ἀνάβασις τοῦ Λίλιον στὸν οὐρανὸ εἶχε κοπεῖ—ἀγνωστο χάρις σὲ ποιάν σοφὴν ἀπόφαση...

Τὸ «Λιλιόν» εἶναι ἕνα ἔργο πού ἔχει τόσο θεατρικὰ ὅσο καὶ κινηματογραφικὰ στοιχεῖα. Αὐτὸς ὁ διχασμὸς του συντείνει ὄχι λίγο στὴν γενικώτερη ἀποτυχία του ὡς θεατρικοῦ ἔργου, πού βέβαια θὰ μπορούσε νὰ σταθῆ διαφορετικὰ ὑπὸ ὠρισμένες προϋποθέσεις.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ